

FLOPEEND

Het gemeentebestuur van Maastricht heeft onlangs besloten terug te komen op haar besluit om de jacht op een aantal onschadelijke en/of bedreigde vogelsoorten te verbieden. Jammer en onbegrijpelijk. Natuur wordt nog steeds niet serieus genomen. Behoorden de vogels maar tot het milieu! Dan was dit vast niet gebeurd. Maar natuur is "soft" en doet eigenlijk niet mee, is lastig, enz. Maastricht heeft de aanvankelijk ingenomen voorttrekkersrol weer prijsgegeven op onbegrijpelijke gronden. Jagers zouden "meehelpen bij het instandhouden van deze soorten" en "kunnen niet verantwoordelijk gesteld worden voor de achteruitgang van de vogelstand", aldus het (nieuwe) College van B en W in een verklaring. Dit mag misschien wel zo zijn maar het College heeft blijkbaar niet stilgestaan bij de educatieve uitstraling van haar eerder verbod. Jammer, want het College weet niet waar het over heeft. Illustratief is dat in alle media (en dus vermoedelijk ook in het persbericht) gesproken wordt over de Flopeend. Een dubbele spelfout die waarschijnlijk niet aan het zetduiveltje kan worden toegeschreven. Maastricht staat dus de jacht op de Flopeend weer toe. Het blijft een flop. De unieke, alleen in Maastricht voorkomende, Flopeend (ook al voorkomend in ingezonden brieven! – hij leidt inmiddels een eigen leven –) mag weer bejaagd worden. Blijft de Slopeend beschermd?

De redactie

VERSLAGEN VAN DE MAANDELIJKSE BIJEENKOMSTEN

TE HEERLEN OP 11 DECEMBER 1989

De voorzitter heette in zijn begroetingswoord vooral de heer De Bruijn welkom, die nu voor de zevende keer een voordracht houdt voor onze kring over interessante natuurgebieden en landen, waarbij de eerste keer – over Noorwegen – al weer 24 jaar achter ons ligt.

Vanavond staat een reis naar Zuidwest-Turkië op het programma. De eerste dia dient om de aanwezigen in de juiste stemming te brengen: in een wijds Anatolisch landschap een mooi meer, omringd door een moeras, waar aan de rand Tamarisken (*Tamarix spec.*) groeien en een Kleine Zilverreiger (*Egretta garzetta*) rondstapt. In de verte een blauw gebergte met besneeuwde toppen. De reis begon in het toeristische Antalya aan de Turkse zuidkust. Vandaar werd met een gehuurde auto eerst langs de kust via Phaselis, Olympos, Myra en Kas westwaarts naar Kaunos gereden en dan het land in richting Denizli, om daar Pamukkale en Aphrodisias te bezoeken. Dan weer dwars door het binnenland naar het uitgangspunt, om van daaruit nog streken oostelijk van Antalya te bekijken.

De tocht begint langs een rivier. Naast een Kleine Zilverreiger zien we een Purperreiger (*Ardea purpurea*). Hier en daar langs de weg bloeien Oostelijke Klapprozen (*Papaver orientale*), dieper rood dan we hier gewend zijn en met een zwarte vlek aan de voet van elk kroonblad. In Phaselis, een havenstad uit de oudheid, staat een Romeins aquaduct. Evenals op vele andere plaatsen voerden de Romeinen hier met behulp van deze aquaducten drinkwater over grote afstanden uit de bergen aan en brachten het tot midden

in de stad. De markt is er ook nog te zien met zijn winkeltjes en badhuizen. Enkele honderden jaren vroeger trok Alexander de Grote hier met zijn troepen voorbij, op weg naar het oosten. Nu zijn er alleen nog maar ruïnes. Het antieke amfitheater is begroeid met bremstruiken en op de stenen banken ontdekken we Hardoens (*Agama stellio*), een forse agame met een stekelige huid. Tussen de stenen bloeien Illyrische gladiolen (*Gladiolus illyricus*) en veel Vogelmelk (*Ornithogalum umbellatum*). Langs zee zijn veel vogels waar te nemen, het is april en de trek is in volle gang. Duizenden Boerenzwaluwen (*Hirundo rustica*) zijn onderweg. Op de witte kalkrotsen vliegen Audouins Meeuwen (*Larus audouinii*), ongeveer ter grootte van Zilvermeeuwen, maar met duidelijk kleinere vleugels en felrood gekleurde snabels, voorzien van een zwarte dwarsband. De Audouinsmeeuw is een zeldzame meeuw, die hier en daar op de kusten van de Middellandse Zee broedt. Meer landinwaarts vliegen grote troepen Zwarte ibissen (*Plegadis falcinellus*) rond en wordt en enkele Vorkstaartplevier (*Glareola pratincola*) gezien. In het antieke Myra – het huidige Demre – zijn hoog in de rotswanden monumentale graven uitgehakt. Ze dateren uit de Romeinse tijd en zijn met hun zuilen en timpanen prachtige voorbeelden van klassieke architectuur. In het stadje beneden staat de kerk van Sinterklaas, die hier bisschop was. Op de weg naar Kasch passeert een man met een beladen kameel. Dit is hier niet ongewoon, kamelen worden gefokt om als lastdieren dienst te doen. Als bomen treffen we in deze streken aan Steeneiken (*Quercus ilex*), Aleppodennen (*Pinus halepensis*) en hier en daar de Mastixboom (*Pistacia lentiscus*). In de kruiddaag zien we veel Wolfsmelksoorten (*Euphorbia*

spec.), Gele wasbloem (*Onosma frutescens*) en verschillende orchideeën, waaronder het Hondskruid (*Anacamptis pyramidalis*). Kas is een vriendelijk havenplaatsje met schilderachtige straten en witte huizen met donker gekleurde, niet al te stevig uitziende balkons, die vaak zijn versierd met houtsnijwerk. Op een pleintje staat op een hoge sokkel een indrukwekkende graftombe, voorzien van een op een spitsboog lijkend deksel, met leeuwen versierd. Het is een uit de vierde eeuw voor Christus daterend koningsgraf. In deze streek – het oude Lycië – vindt je meer van deze graven, die duiden op een welvaarend verleden. Op de weg naar Kaunos zijn in een drooggelegd moeras tuinderskassen gebouwd, eenvoudige houten staketsels, met plastic folie bespannen. Niet fraai, wel doelmatig. Tussen de stenen bloeien Ossetong (*Anchusa azurea*) en Campanula rupestris, terwijl langs de weg *Tordylium apulum* bloeit, een schermbloemige met opvallend grote randbloemen. In een moeras iets verder weg stappen Ooievaars (*Ciconia ciconia*) en Leplaars (*Platalea leucorodia*) rond, op zoek naar voedsel. Ook hier weer duizenden Boerenzwaluwen, die onderweg zijn naar hun broedgebieden in Aziatisch Rusland. Om de stad Kaunos zelf te bereiken moet eerst een rivier worden overgestoken. Omhoog kijkend ziet men in de rotswanden dezelfde uitgehouwen graven als in Myra, ze lijken op antieke tempels en staan in nissen. Het zijn overblijfselen van wat eens een grote havenstad aan de Middellandse Zee was. Net als bij meerdere steden aan deze kust is de haven verzand door het materiaal, dat de rivieren vanuit het gebergte aanvoeren. Van het havenbekken is nog iets te herkennen, maar de zee ligt nu drie kilometer verderop. Op de ruïnes groeit